

[Steincke.]

frivillig Ordning. Med Fortidens Erfaringer in mente maa man naturligvis spørge sig selv, hvilken Garanti man saa overhovedet har for, at Loven vil faa nogen større praktisk Betydning. Over for de Skeptikere, der vil ræsonnere saaledes, skal jeg dog henvise til den bestemte Udtalelse i Folketingsudvalgets Betænkning, at

„saafremt det af Arbejdsfordelingsnævnets i Henhold til den i Ændringsforslag Nr. 25 omhandlede Bestemmelse“ — det vil sige den nye Paragraf efter § 19 — „afgivne Beretning fremgaar, at Arbejdsfordelingen ikke er gennemført i det ønskede Omfang, erklærer de i Udvalget repræsenterede Partier sig vilige til at medvirke til en Ændring af Loven, hvorefter det bliver muligt for Arbejdsfordelingsnævnet at kræve en rimelig Arbejdsfordeling gennemført“.

Det drejer sig her kun om en Prøvetid paa 3 Maaneder, og Tilhængerne af den fulde Frihed, som naturligvis i og for sig paa dette som paa alle andre Omraader er at foretrække, hvis Interessen hos begge Parter i tilstrækkelig Grad er til Stede, har da en rimelig Tid til om muligt at godtgøre, at Tvang er nødvendig, saa at Arbejdsfordelingsnævnets Opgave kan indskrænkes, som det nu er sket ved de i Folketinget vedtagne Ændringsforslag til §§ 3, 4 og 5 — hvilket sidste Forslag jeg dog beklager — samt til §§ 6 og 10. Jeg vil haabe, at Lysseerne faar Ret, men hvis ikke er den højtærede Socialminister, som det ogsaa fremgik af hans egen Tale, baade berettiget og saglig forpligtet til at møde frem paa ny med sit oprindelige Forslags Princip.

Hvad i øvrigt angaar de i Folketinget gennemførte Ændringer, maa jeg i al Almindelighed betragte disse som Forbedringer i Forhold til det oprindelige Forslag. Dette gælder først og fremmest Ændringen af § 11, hvorefter Godtgørelsesskalaen bortfalder og der i Stedet for indføres en Bestemmelse om en Turnus paa 6 Ugers-Perioder med Godtgørelse for de fulde Normalarbejdsdage, hvormed Arbejdstiden er nedsat, dog saaledes at Godtgørelsen kun ydes for Nedsættelser, der sammenlagt udgør mindst 3 Normalarbejdsdage inden for det nævnte Tidsrum af 6 Uger.

Men ogsaa § 16, der angaar det andet Hovedspørgsmaal, hvorom der særlig har staaet Strid, nemlig Spørgsmaalet om Bidragspligt for samtlige Lønmodtagere undtagen dem, der direkte er undtaget, har faaet en heldigere og for de daarligst stillede en gunstigere Formulering. Thi for det

første er den Uretfærdighed afhjulpet, at en Bidragyder gennem Bidraget kunde faa en mindre faktisk Lønudbetaling, end han vilde faa, hvis han var lavere lønnet, end han er, men dernæst er selve Skalaen lempet, dels derved, at der slet ikke skal svares Bidrag af dem, der ligger paa en saa lav Aarsløn som 1 800 Kr., dels er der kommet en ny Gruppe til, Gruppen fra 3 600 til 4 800 Kr., der nu slipper med 84 Kr. i Bidrag imod som foreslaaet 120 Kr. Ligeledes er det særlige 50 pCts Tillæg til Bidragene fra de pensionsberettigede Tjenestemænd forsvundet.

Man har i den Anledning i Folketinget diskuteret, om man ikke ved disse Ændringer eller Lempelser tapper Fonden for for mange Bidrag. Det er det formentlig i Øjeblikket ganske umuligt at vide noget om, derfor skal jeg ikke opholde mig herved. Dog kan jeg ikke i denne Forbindelse tilbageholde en Bemærkning om, at disse Lempelser nedadtil naturligt, ogsaa for at sikre, at der bragtes større Midler til Veje, burde være fulgt af en tilsvarende Graduering opad for de store Indtægter. Det forekommer mig nemlig noget urimeligt at anvende samme Skala for den, der har 6 000 Kr., som for den, der har 20 000—30 000 Kr. om Aaret. Thi selv om de store Skatteydere eller Lønmodtagere ganske vist maa svare deres Skatter efter en temmelig paagaende stigende Skala, synes det mig dog at have været rimeligt, at de i en saa ekstraordinær Situation som denne kom til at bidrage med et højere Beløb end 192 Kr. Jeg beklager derfor, at man ikke har kunnet enes om at gennemføre en noget mere specificeret Skala opefter, men jeg forstaar, at det nu foreliggende Resultat er fremkommet efter saa stærke Fødselsveer og efter en saa besværlig Fødsel, at Barnet ikke taaler yderligere Rystelser, og jeg skal derfor lade det i Ro.

De øvrige Ændringer er dels af mindre Betydning, dels saa iøjnefaldende Forbedringer, at der ikke er Grund til at opholde sig nærmere ved disse. Jeg forudsætter dog forskellige Tvivlsspørgsmaal og Fortolkningsvanskeligheder, men gaar ud fra, at den højtærede Socialminister er forberedt paa gennem et Cirkulære at give de mange interesserede, der unægtelig vil være Landet over med Hensyn til denne Lovgivning, en mere populær Redegørelse for Einzelthederne, end selve Loven tillader. Jeg skal derfor ikke her fortabe mig i de Tvivlsspørgsmaal, som for mig er opstaaet, og som dog lettest løses gennem Praksis.

Jeg kan, som Forholdene i det hele foreligger, anbefale dette Lovforslag, denne